పిల్లలూ దేవుడూ చల్లనివారే

"బాబూ! ఎక్కడున్నావ్ రా ?" చదువుతూన్న పుస్తకం లోంచి తలెత్తి హఠాత్తుగా జ్ఞాపకం వచ్చినదానిలా కేక వేసింది సుహాసిని.

తిరుగు జవాబు లేదు.

"అబ్బబ్బ. పసివాళ్ళు పసివాళ్ళల్లే వుండరు. ఇల్లూ, వీధులూ అన్నీ వీళ్ళే కలదిరగాలి. క్షణం చూడకపోతే కన్నుగప్పి ఎటో మాయమౌతారు." అని లోలోన విసుక్కుంటూ పుస్తకం ప్రక్కన పెట్టి లేచి వెళ్ళింది.

"ఇల్లంతా వెదికాను. వీధి తలుపు వేసేవుంది. ఇంకెటు వెళ్ళాడబ్బా!"తల గోక్కుంటూ పైకి చూచింది.ఆలోచిస్తూ పైకెక్కింది. అనుకున్నట్టే కృష్ణ డాబామీద ఒక్కడూ వున్నాడు. చూడగానే గుండె ఆగినంత పనైంది. పిట్టగోడ అంచులు పట్టుకొని కాళ్లు ఎత్తి ఎత్తి అవస్థపడ్తూ అవతలి దొడ్లోకి చూస్తున్నాడు.

"ఓర్నీ. రెండేళ్ళైనా లేనివాడివి నీ కప్పుడే మేడలూ,

ఢాబాలూ, షికార్లూనా? అవతలేముందిరా అంతగా కాళ్లెత్తి, మెడ ఎత్తి అవస్థ పడ్తూ చూడటానికి?" అంటూనే కృష్ణుడిని ఎత్తుకుని, యథాలాపంగా అవతలి దొడ్లోకి చూచింది. ఇంచుమించు కృష్ణుడి వయసేవున్న పాప అందంగా అమాయకంగా నవ్వుతూ ఇటే చూస్తోంది. ఎందుకైనా ముచ్చటైంది సుహాసినికి.

"మీ ఇద్దరికీ స్నేహమైందన్నమాట! చాలా బాగుంది." అని కొడుకును ముద్దులాడుతూ ఎత్తుకుని క్రిందకు దిగబోయింది. అంతలో మళ్ళీ ఆగి మట్టిలో ఒక్కతే కూర్చుని వున్న ఆ పాపదెస సానుభూతితో చూచింది. పిట్టగోడ వేపుగా కొంచెం వంగి అవతలి యింట్లోకి చూస్తూ "ఎవరండీ లోపల?" అని రెండుసార్లు పిలిచేసరికి, తల మునకలుగా పనితో సతమతమౌతున్న విషయం సూచిస్తూ ఒక యిల్లాలు బయటకొచ్చింది-ఒక చేతిలో గరిట, మరో చేతిలో ఏదో మసిబట్టతో.

"చూడండీ, మీ అమ్మాయే ననుకుంటాను. పాపం, ఒక్కతే మట్టిలో కూర్చుంది."

"ఔనమ్మా ఏం చేస్తాం? ఇంట్లో మరో దిక్కు లేదు. నాకు పనీ, దానికి మురికిలో ఆటలూ..."

నవ్వింది సుహాసిని. "నా పనీ అంతేలెండి. ఇప్పుడే కాస్త

పని ముగించుకుని నడుం వాల్చానో లేదో, వీడు ఈ పైకెక్కి కూర్చున్నాడు. ఇల్లంతా వెతికి గాబరా పడ్డాను. అందుకే మిమ్మల్నీ పిలుస్తున్నాను. పాపఎటైనా వెళ్ళిపోతుందేమోనని!"

"మంచిపనిచేశారు. ఈ పిల్లల మూలాన మనం పరిచయమయ్యాం ఇవాళ. అయితే మీరు క్రొత్తగా వచ్చారా ఈ యింట్లోకి?" అవతలి యిల్లాలు ఆరా తీసింది.

"ఔనండీ, రెండు వారాలైంది."

"వస్తా, మరి పనుంది."

ఎవరి బిడ్డతో వాళ్ళు యిండ్లలోకి నిష్క్రమించారు.

క్రమంగా కృష్ణ, పాపే కాకుండా తల్లులుకూడా తీరిక సమయాలలో అక్కడే నిల్చుని మాట్లాడుకోవటం అధికమైంది.

'పాపా' 'కుత్నా' అనుకుంటూ పిల్లలు ఒకరుడాబా మీదా, ఒకరు క్రిందా కూర్చుని రోజులో మూడొంతులు భాగం గడిపేవారు.

'ఏమండీ సుహాసినిగారూ, పనైందా? వంట ఏం చేశారూ?" అంటూ అవతలావిడ పిలవటం.

"విశేషాలేమిటండీ రాధగారూ? రాత్రేం సినిమా చూశారూ? మీ పాపకు నిన్న వేసిన గౌనెంత?"అంటూ సుహాసిని సంభాషణలోకి దిగటం.

"ఏమిటోయ్, అంతకంతకూ గోడదగ్గర క్లబ్బు మీటింగు లెక్కువై పోతున్నాయీ? మరీ అంత విడరాని స్నేహమే అయిపోందాయి?" అంటూ పరిహసించాడు ఒకనాడు శేషాద్రి సుహాసినిని.

"ఔను. మీ మీటింగులు క్లబ్బులలోనూ, పార్కుల లోనూ, కాఫీ హోటళ్ళలోనూ, మా మీటింగులు గోడల మీదినుంచీ, పేరంటాలలోనూ మరి?" అన్నది కొంచెం నిష్ఠురంగా.

"అబ్బే, నేను మరొకందుకనలేదు. ఊరికేనే పరిహాస మాడాను. అయితే నీ కొడుకు నీకు మంచి స్నేహితురాలినే వెదికి పెట్టాడు!"

"ఇంకానయం. వాడే వెతుక్కున్నాడు ఓ స్నేహితు రాలిని. అన్నీ తండ్రి గుణాలు!"

"మంచిదేగా!"

ఇద్దరూ పకపకా నవ్వుకున్నారు.

"ఆడబుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావ్ కాదు. పసివాడిని నాతో పోలుస్తావా?" అన్నాడు శేషాద్రి తిరిగి.

"ఔను కానీ ... వాళ్ళ పాప ఎంత బాగుంటుం దను కున్నారు? చూచారా మీరు?" సంభాషణ మార్చింది.

"నేను చూడ్డమెందుకూ, నువ్వూ నీ కుమారుడూ చూస్తు న్నారుగా రోజూ ? చాలు."

"అయ్యో విడ్డూరం! మిమ్మల్నేదో పెళ్ళి చూపులు చూడమన్నట్టు బాధపడతారేం ? మగబుద్ధి పోనిచ్చుకున్నారు కాదు."

"ఇంతకీ ఏమంటావ్ ? నీకూ కావాలా ఓ పాప ? ఇల్లుపీకి పందిరేసే ఈ కొడుకు చాల్లేదా ?"

"అబ్బబ్బబ్బ! మోటు హాస్యాలూ మీరూనూ ?" సుతారంగా విసుక్కుంది.

రాధభర్త గోపాలం మరోతరహామనిషి. ఆడవారి స్నేహాలను గురించి అతడి వ్యాఖ్యానాలు మరోరీతిగా వుండేవి.

"ఏం రాధా! కూర యిలా పాడైందేమిటి ? వంట మాట మరచిపోయి ఆ సుహాసినితో సంభాషణకు దిగావా ?"

"సరే. ఒక్కరోజు ఎప్పుడైనా ఎవరికి మాత్రం పాడవదు ? దానికే అన్ననాలా ?"

"అదికాదు మరి. నే నన్నానని కాదుగానీ చూడు- గంటలకు గంటలు ఆ గోడవత లావిడతో సంభాషణ వేసు కుని కూర్చోకపోతే, ఇల్లు ఇంత చీదరగా వుండదుకదా ? మొక్కుబడిగా ఒండుకోవడం, తినడం-యింతేనా ? కాస్త

యిల్లు శుభ్రంగా వుంచుకోవాలనీ, మనిషివి శుభ్రంగా, అందంగా తయారవాలనీ, ఆ చేసుకునే వంటేదో నోటికి రుచికరంగా వుండాలనీ వుండదూ నీకు?"

"సరే లెండి. మీ సాధింపు నాకు రోజూ అలవాటేగా? అయినా యిదేం విడ్డూరం బాబూ, కాస్త యిరుగూ పొరుగులతో మాట్లాడకుండా ఎలా గుండేది? ఎంతసేపూ యింటి గోడ వేనా?"

"సరేలే. నే చెప్పేది చెప్పాను. ఆపైన నీ యిష్టం. అయినా మీ ఆడవాళ్ళ స్నేహా లెంత, నాకు తెలియనివా? చదువూ సంధ్యా, వివేకం, విజ్ఞానం శూన్యం. ఆవిడనగలనీ, ఈవిడ చీరలనీ మరొకరి భర్తనూ గురించి చర్చించుకోవడం, ఆ తర్వాత అసూయ జెందడం..."

"చాల్లెండి." ఈసారి రాధకు నిజంగా కోపం వచ్చింది. "మీ మగవారు మాత్ర మేంతక్కువ? ఒకడు ఎందరి కాళ్ళు పట్టుకుని అంత పెద్ద ఉద్యోగంలో వున్నాడో, మరొక డెంత లంచాల గడ్డితిని బాగా సంపాదించాడో, ఇంకొక డెంతగా తాగి తందనా లాడతాడో చాటుగా చర్చించుకుని నవ్వుకోవడం, ఎదర మాత్రం "భాయీ భాయీ" అని బుజాలు రాసుకుంటూ తిరగడమేగా మీ సరదాలు? నాకు తెల్సులెండి?"

గోపాలం కోపం తెచ్చుకోలేదు. "అబ్బా! అయితే నీకూ చాలా ప్రపంచజ్ఞాన మున్నదన్నమాట! అయితే మీా రిద్దరూ ఆ గోడ కటూయిటూ నుంచుని యిటువంటి అమూల్య విషయాలుకూడా చర్చించుకుంటూంటా రన్న మాట!" అంటూనే నవ్వేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇంతకూ మన మాటలలో మరిచేపోయాము. ఏదీ పాప?" అంటూ మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చాడు.

"ఇంకెక్కడుంటుంది? దొడ్లోయిదీ, ఆ డాబామీాద వాళ్ళ బాబూ. బలే నేస్తంలెండి."

ఇద్దరూ పెరటివేపుగా నడిచారు.

అక్కడి దృశ్యాన్ని యిద్దరూకూడా నిజంగానే కాస్సేపు తన్మయులై చూశారు. పాప తన రబ్బరుబొమ్మను డాబామీాది కృష్ణకు గర్వంగా చూపుతోంది. వచ్చీరాని మాటలతోనే మెచ్చుకుంటూ కృష్ణ తనదగ్గరున్న పాతపేక ముక్కలూ, బిస్కట్లూ పాపదగ్గరకు విసుర్తున్నాడు.

"స్నేహమైతే బాగానేవుంది కానీ, ఇటువంటివి మాత్రం అలవాటుచేయకు. చూడు, ఆ మట్టి అంటిన బిస్కట్లు తీసుకుతింటోంది. అనారోగ్యం కదూ? వాళ్ళ బాబుని యిక్కైనా రప్పించు; లేదా మనపాపను కాస్సేపు అక్కడికైనా పంపించు. అలా బాగుంటుంది. ఇది మట్టి

లోనూ, వాడా డాబాపైనా- ఏమిటిది అసహ్యంగా? కాస్త నామాటకు అడ్డం చెప్పకుండా అర్థం చేసుకుంటే బాగుం టుంది."

"మీది మరీచోద్యం. పిల్లలు మట్టిలో ఆడకుండా, తినకుండా వుంటారా? వాళ్లకిప్పుడే ఆరోగ్యసూత్రాలూ, క్రమశిక్షణా ఏం తెలుస్తుందీ? పసివాళ్ళు పాపం. ప్రేమలూ అభిమానాలే కాని యింకేం వుండవు. వాళ్ళఅమ్మ తినడాని కేం పెట్టినా పాపం- దీని కిస్తేకాని తినదు కృష్ణ- ఇదీ అలాగే. ఆ పాలకూ నీళ్ళకే యింట్లోకి వస్తుంది కాని ఎప్పుడూ అక్కడే..."

"వాడు గిరవాటేసినవన్నీ ఏరుకుతింటూ కుక్కలాగా అక్కడే పడుంటుందన్నమాట! బాగుంది, చాలాబాగుంది!" అంటూనే కోపంగా పాపదగ్గరకు వెళ్ళి "తప్పు తల్లీ. ఇలా మట్టిలో కూర్చోవచ్చా? పద లోపలికి," అన్నాడు.

పాప "రా" నని మొరాయించింది.

"అరే. ఇప్పటినుంచీ పెంకితనం! పద లోపలికి," కసురుకుంటూ ఒకవిధంగా బలవంతంగానే లోపలికి తీసుకు పోయాడు, రానని గింజుకుంటూ ఏడుస్తూన్న కుమార్తెను.

కృష్ణకోసం అప్పుడే డాబామీదికి వచ్చిన సుహాసిని కంట ఆ దృశ్యం పడడమూ కృష్ణకంటె అధికంగా ఆమె

వదనం చిన్నబోవడమూ, గోపాలంగానీ అతడి ననుసరించి లోనికి వెళ్ళిపోయిన రాధగానీ గమనించలేదు

ఆ రోజునుంచీ, రాధతో ఎప్పుడు మాట్లాడుదామను కున్నా సుహాసిని మనస్సులో ఏదో ముల్లు గ్రుచ్చుకున్నట్లై మాటలు మానుకుంది.

భర్తతో మాటకుమాట వాదించనైతే వాదించింది కానీ ఆ తర్వాత ప్రతినిమిషం ఏదో అనుమానం, శంకా రాధ మనస్సును కుమ్మరిపురుగుల్లా దొలచసాగాయి. 'అవును అదేమిటీ ఆవిడ ఆ కృష్ణను ఎప్పుడూ అలా డాబా మీదనే నుంచోబెడుతుందీ? కాస్త అలా త్రిప్పి మా యింట్లోకి పంపిస్తే తప్పు కాబోలు! ఎంతైనా బాగా పెద్ద జీతగాడి భార్యకదూ- అంచేత సంపాదించే భర్తకన్న ఈవి డకే ఎక్కువగర్వం వుండడం సహజం. ఆయన అన్నా రంటే ఊరికే అన్నారా- ఎవరైనా మగవారికి లోకజ్ఞాన మెక్కువ! అక్కడినుంచి, ఏదో గతిమాలిన వాళ్ళకి పారే స్తున్నట్టు విసురుతాడేమిటి ఆ పిల్లవాడు, బిస్కట్లపీసీ? పసి వాడైనా యిప్పట్నుంచీ ఎంత గర్వం? ఎంత పొగరూ?''

అందుకే ఆ మర్నాడు పనై తీరికచిక్కిన అనంతరం కూడ రాధకు సుహాసినితో మాట్లాడాలనిపించలేదు. ఫలి తంగా ఆ రోజు గోడదగ్గర సభ నాగాపడింది.

"ఏమబ్బా. నేను మాట్లాడకున్నా ఆవిడైనా పిలి చింది కాదూ?" అనే సందేహం మాత్రం ఆమెను పీడి స్తూనే వుంది.

ఇటు రాధా, అటు సుహాసినీకూడా ఒకామె పిలుస్తుం దేమోనని మరొకరు ఒకచెవి అటువుంచే వున్నారు. కాని ఎవరు ఆశించిందీ జరగలేదు. ఎవరి బింకంలో వారే వున్నారు.

కల్మష కార్పణ్యా లెరగని కృష్ణ మాత్రం పాలు, స్నానం అయిపోగానే తన మామూలు అలవాటున పోయి డాబామీద కూర్చున్నాడు. "పాపా, పాపా ఏంజేస్తు న్నావూ?" అంటూ రెండు మూడుసార్లు పిలిచాడు. కాస్సే పటికి ఇంటిలోపల ఎక్కడినుంచో పాప రోదన అయితే విన్పించింది కాని, కృష్ణ డాబాపై ఎంతసేపు వేచివున్నా ఆ పిల్ల బయటకు మాత్రం రాలేదు. చాలాసేపటికి ముఖం వేళ్ళాడేసుకు వచ్చేసిన కృష్ణను గమనించింది సుహాసిని.

"పాపలాలేదు." అన్నాడు దిగులుగా.

"పోనీలే. దా. నువ్వూ నేనూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఆడుకుందాం. ఏవీ నీ బొమ్మలన్నీ యిలా తే," అన్నది సుహాసిని.

మాట్లాడకుండా కృష్ణ బొమ్మలు తెచ్చాడు కాని

తల్లి ఆటపాటలు వాడికేమీ రుచించినట్లు కన్పించలేదు. కాస్సేపటూ యిటూ తిరిగి, కుర్చీలూ బల్లలూ త్రోసి తల్లి చేత చివాట్లుతిని, పాలుత్రాగి మళ్ళీ డాబా ఎక్కాడు. ఈ సారికూడా ఉదయపు ఫార్సే తిరిగి జరగటం గమనించింది సుహాసిని. ఎందుకురా అలా చెవి కోసిన మేకల్లే అరుస్తావ్ ? రా క్రిందికి," అని రెండు మూడుసార్లు విసుక్కుంటూ పిలిచింది కాని, కృష్ణ విన్పించుకోలేదు.

సాయంత్రం శేషాద్రి ఇంటికి వచ్చేసరికి కూడా "పాపా, పాపా" అని పిలుస్తూ కృష్ణ పైననే వుండటం చూచి, విసుక్కున్నాడు. "ఏమిటూ వెధవని బొత్తిగా అలా గాలికి వదిలేస్తున్నావ్ ? ఇహ నిత్యం ఆ డాబామీదనేనా వాడి బ్రతుకు ? తీసుకురా క్రిందికి."

సుహాసిని మాట్లాడలేదు.

"అయినా ఆవిడ కంత గర్వమేమిటే? కాస్త ఆ పిల్లని ఆడుకురమ్మని మనయింటికి పంపించరాదూ? ఇన్నాళ్ళ పరిచయమన్న మాటేకాని ఆవిడకూడా ఎప్పుడూ వచ్చినట్లు లేదే ?"

అప్పుడైతే సుహాసిని మాట్లాడలేదు కానీ భర్త మాటలు ఆమె మనసుకు బాగా పట్టాయి. "ఔను. ఎందుకూ, ఏంచూచుకొని ఆవిడ కా గర్వం? ఇంతోటి రెండొందల

జీతగాడి భార్యకే యింత టెక్కూ నిక్కూనా? ఏ ముందనీ?"

రాధ మాత్రమేం తీసిపోయిందా? "ఔనులే. ఆ యింటావిడ కేదో గర్వంవచ్చింది. నే నమ్మా మగపిల్లాడి తల్లినీ. పెద్ద ఉద్యోగస్తుడి భార్యనీ అని! అందులోనూ ఈ మధ్య ఓ స్కూటర్ కూడా కొనుక్కున్నారాయె!"

మగవాళ్లు యథాలాపంగా అన్నమాటలు ఆ సాధారణ స్త్రీలమీద బాగా పనిచేసి వారి అంతరాంతరాలలో వున్న అసూయను పైకి లాగి తెచ్చి, కుక్కలను ఉసికొల్పినట్లుగా చేసివదిలాయి. ఫలితంగా గోడదగ్గర సంభాషణలు ఆగిపోవటమే కాకుండా, చిన్నచిన్న అవసరాలకు, ఒకరినొకరు చనువుగాఅడిగి తీర్చుకునే పద్ధతికూడా పోయింది. ఎప్పుడైనా ఏ బట్టలు ఆరవేయడానికో సుహాసిని మేడమీదకు వెళ్ళితే, రాధ కన్పిస్తే ఇద్దరూ ముఖాలకు ప్రయత్నపూర్వకంగా ఓ నవ్వు పులుముకునేవారు. అంతే. రానురాను కృష్ణ ఎక్కువగా సాయంత్రాలు తండ్రితో స్కూటర్ మీదనే తిరగసాగాడు. అయినా పెద్దవాళ్ళకున్నంత కక్షలూ, పట్టుదలలూ తెలియనివాడు కావడంతో ఏదో ఒక సమయంలో డాబామీది కెక్కి అవతలి పాప స్నేహం నిలుపుకోవటానికే ప్రయత్నించేవాడు.

నిజానికి ఆ పసివాళ్ళిద్దరి స్నేహానికీ తనకేం అభ్యంతరం లేకపోయినా, పాపను అవతలి దంపతులు కట్టడిలో పెట్టడం గమనిస్తూన్న సుహాసిని మాత్రం వారి ఆ చర్యను భరించలేక పోయింది. అందుకే తానూ నిర్లక్ష్యం చేయడం ప్రారంభించింది. కాని అటు రాధ, ఇటు ఈమె కూడ మాటి మాటికీ ఒకరినొకరు పలుకరించుకొనే అలవాటుండటంవల్ల, ఈ అకారణ విరోధం వచ్చాక, తీరిక సమయాలలో బొత్తిగా ఏమీ తోచక బాధపడ్తూ గడపసాగారు.

"ఇరుగూ, పొరుగూ తోడు నీడలా గుండాలన్నారు! ఛ. గర్విష్టివాళ్ళు పొరుగున వుంటే అంతా యిబ్బందే బాబూ! ఓ మాటా, మంచా!" అని రాధ అప్పుడప్పుడు పెరట్లోనుంచి తనకు విన్పించేలాగ అనడం సుహాసిని విని కూడా ఏమీ మాట్లాడలేదు. అప్పుడప్పుడు ఆమె అకారణ కోపానికి పాప వీపు దెబ్బలకు గురికావడంకూడా జరిగేది. అది గ్రహించిన సుహాసిని కొద్దిగా బాధపడి ఊరుకునేది.

"ఏమోయ్, సభలూ సమావేశాలూ కట్టయిపోయాయి? ఏం వచ్చిం దేమిటి? నే చెప్పలేదూ ఆడవాళ్ళ స్నేహాలింతేననీ?" అంటూ శేషాద్రి పరిహాస మాడాడు రెండు మూడుసార్లు సుహాసినిని.

ఆమె జవాబీయలేదు.

"ఇంకా వైరమేనా? సంధిప్రయత్నాలేమైనా జరుగుతున్నాయా?" అనడిగాడు ఒక ఉదయం ఫలహారం చేస్తూ శేషాద్రి.

"వైరమూ లేదు. సంధీ లేదు. తటస్థవిధానమే." అన్నది సుహాసిని ముక్తసరిగా.

"పోనీలే, ఏదో ఒకటి కాని నా ప్రాణం మాత్రం హాయిగా వుంది. వేళకు అన్నీ యిస్తున్నావ్. పిలవగానే పలుకుతున్నావ్."

ఉదయం పనిపాటలతో తీరిక లేకుండా వున్న సుహాసిని పరిహాసానికీ పకపకలకూ సిద్ధంగా లేదు. "మిమ్మల్నేం వ్యాఖ్యానించమన లేదు. కానీ, ఓపికవుంటే కాస్త ఆ కృష్ణగాడికి టిఫిన్ తిన్పించి పాలు తాగించండి. నా కెక్కడా తీరిక లేదు. ఇవ్వాళ పనిమనిషి రాలేదు."

"ఇంకా నయం అందుకని అంట్లు తోమమన్నావ్ కాదు. నేను ఆఫీసు కాగితాలలో తలదూర్చాలి యిక, వాడిని చూచిన తర్వాతనే పనులుచూసుకో" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు ఆఫీసుగదిలోకి.

ఉక్రోషంతో ఉడుక్కుపోయింది సుహాసిని.

"కృష్ణా! కృష్ణా!" అంటూ కేకలు వేసినా వాడు పలుక లేదు. అబ్బబ్బ చస్తున్నానురా నీతో. "ఒక్కడవైనా.

పదిమంది పెట్టు" అనుకొంటూ మేడపైకి వెళ్ళింది. యథా లాపంగా ప్రక్కదొడ్లోకి చూచిన ఆమెకు అక్కడ పాప నాలుగైదు రకాల బొమ్మలతో కూర్చుని, కృష్ణుడికి ఒక్కొక్కటే చూపుతూ మురిసిపోవడం కనిపించింది.

"పిల్లగోంగూరా, యియ్యి. బాగుంది" అంటున్నాడు కృష్ణుడు.

అదేం మాటో అర్థంకాక అట్లే నిలబడిపోయి కృష్ణుడి వైపూ, పాప వైపూ తేరిపార చూడసాగింది సుహాసిని.

"పిల్లగోంగూరా! ఇటియ్యి. నాకూ కావాలీ!" మెల్లగా మారాంలోకి దిగింది కృష్ణ కంఠస్వరం.

అంతలో లోపల్నుంచి రానేవచ్చింది రాధ. "ఏమమ్మా, మీరు ఎంత గొప్పవాళ్ళయితే మాత్రం అలా దగ్గరేవుండి పిల్లవాడిచేత పేర్లు పెట్టి పిలిపించడం ఏమైనా బాగుందా? గొప్పవాళ్ళు గొప్పవాళ్ళకు మల్లే వుండండి. మాతో మాట్లాడం మానేశారుగా? ఇంకా యిలా అవమానించడం దేనికీ?" కడుపులో వున్న అక్కసంతా కక్కేసింది.

నిర్ఘాంతపోయింది సుహాసిని. "ఏమిటండీ మీరనేది? దగ్గరుండి నేనే పిలిపిస్తున్నానా? అంతటి హీనపుతల్లి ఎక్కడైనా వుంటుందా అసలు? అయినా యిప్పుడు అసలేం జరి

గిందీ ?" మెల్లగానే అడగాలనుకున్నా విసుగ్గా వున్న ఆమె మనసు అలా జరగనీయలేదు. రాధ కేమాత్రం తీసిపోకుండానే వున్నది సుహాసిని కంఠస్వరంకూడా.

"అయ్యో! ఎంత నటన! ఎంత అమాయకత్వం!" చేతులు త్రిప్పుకుంటూ అభినయించింది రాధ. "నా చెవులతో నేను వినలేదనుకున్నారా "పిల్లగోంగూరా" అనడం ? అదిగో...అదిగో చూడండి యింకా అలానే పిలుస్తున్నాడు. అయితే అది "పిల్లగోంగూర", మేం పెద్ద గోంగూరలమన్న మాట! మేం గుంటూరు వాళ్ళమనేగా, మీా రటువంటి పేర్లతో పిలుస్తూన్నదీ ?"

మొదట ఉప్పెనగా నవ్వు వచ్చింది సుహాసినికి, ఆ పేర్లను ఆమె అన్వయించుకున్న తీరుచూచి.

"నవ్వవమ్మా, నవ్వు నవ్వు. నే నమ్మా యింత ఘన కార్యం చేయిస్తున్నాను రెండేళ్ళైనా లేని పసివెధవచేతా అని! ఆనక మీారే అనుభవిస్తారు. వాడు మేకై కూర్చున్నాక ?"

"చాల్లే, మాటలు జాగ్రత్తగా రానీయ్," ఉరిమింది సుహాసిని. "విషయం తెలియకుండా ఎందుకంతంత లేసి మాటలంటావ్ ? నిజంగా చెప్తున్నాను, నా కేం తెలియదు. నేనూ యిదే వినడం." అంటూ కొడుకుదెస తిరిగి, "ఏమిట్రా,

ఏమిటదీ ?" అనడిగింది. వాడి కేమైనా విని స్తేనా ? "అదిగో పిల్లగోంగూరా, నా క్కావాలీ" అంటూ పాపదెసచూస్తూ ఏడుపుకూడా లంకించుకున్నాడు.

"ఛీ పాడు సంత, దరిద్రపు పోరుగు" అంటూ పిల్లనూ బొమ్మలనూ కలిపి ఈడ్చుకుపోయింది రాధ లోపలికి.

పిచ్చెక్కిపోయిన సుహాసిని కొడుకును రెండుఅంటించి మరీ క్రిందికి లాక్కు వచ్చింది. "దరిద్రుడా, అదెక్కడి పేరురా, నీ గోల తగలెయ్యా", అని కూడా విసుక్కుంది. "భర్త కొట్టినందుకాదు, తోటికోడలు నవ్వినందుకు" అన్నట్టుగా ఆమె కోపం, ఉక్రోషం మరింత అధిక మయ్యాయి క్రిందినుంచి అంతా గమనించుతూన్న భర్తను చూచి.

"ఎందుకులే సుహాసినీ కొట్టకు. పసివాడు - ఏదో అంటున్నాడు. మన కర్థం కావటంలేదు. ఇటెయ్యి," అంటూ కృష్ణను తీసుకొని బయటకు తీసుకుపోయాడు.

తాత్కాలికంగా గాలివాన వెలిసినా, తిరిగి ఆ సాయంత్రం ఒకసారీ, మర్నాడు మధ్యాహ్నం మరోసారీ అదే సంఘటన జరిగింది. డాబా ఎక్కి, అక్కడ పాపవున్నా సరే లేకున్నా సరే, కృష్ణ "పిల్లగోంగూరా, పాపా!" అని కేకలు పెట్టడం, ఆ వెనుకనే ప్రవాహంలాగా రాధ తిట్లూ దీవ

నలూ. విసిగిపోయింది సుహాసిని. "ఛీ ఛీ, లేనిపోని సమస్య పట్టుకుంది నాకు," అనుకుంటూ కొడుకును హమేషా కాపలా కాయడం మొదలుపెట్టింది డాబామీదికి వెళ్ళకుండా. చేతిలో ఎంత పని వున్నా సరే, కృష్ణ ఏడ్చేటప్పటికి లేదా డాబావైపు దారితీసినప్పుడు అమాంతం ఆ చేతిలో పని వది లేసి, వాడిని ఎత్తుకు త్రిప్పసాగింది సుహాసిని. ఒక రోజంతా ఏ గొడవా లేకుండా మామూలుగా గడిచింది. సుహాసిని తేలి కగా ఊపిరి పీల్చుకోబోయేసరికి తిరిగి సాయంత్రం మామూలు గోల ప్రారంభమైంది.

వ్యాహ్యాళికి బయటకు వెళ్దామని స్నానం చేయించు తూన్న తల్లి చేతులకు లొంగకుండా, హఠాత్తుగా పూనకం వచ్చిన వాడిలా గింజుకుంటూ ఏడవసాగాడు కృష్ణ. "అదిగో పిల్లగోంగూరా, కావాలి నాకూ" అంటూ.

"ఏమిటది ?" అంటూ అప్పుడే ఆఫీసునుంచి వచ్చిన శేషాద్రికూడా వెళ్ళాడు స్నానాల గదిలోకి.

"ఏమో, ఏం పోయేకాలమో !" బాగా విసిగిపోయి నట్లుంది సుహాసిని సమాధానం. "శుభ్రంగా కుదురుగా స్నానం చేస్తూన్నవాడల్లా మళ్ళా గుర్తుకు వచ్చినట్లుగా ఏడుస్తున్నాడు చూడండి. ఇహ ఆ పొరుగావిడ తిట్లకు లంకించుకుంటుంది. ఏం చేయటం ?"

శేషాద్రికికూడా ఏంతోచక అయోమయంగాచూస్తూ బుర్రగోక్కున్నాడు. "పోనీలే కొట్టకు పసివెధవని. నేను చూసుకుంటాలే. నువ్వువెళ్ళి పని చూసుకో," అని సుహాసినిని పంపివేసి కృష్ణకు తరవాయి స్నానం తానే చేయించి ఓపికగా పౌడరు వేసి బట్టలు తొడిగాడు. "దా బాబూ, మనం యిద్దరం అలా బయటకు పోదాం. అల్లరి చేస్తే మరి అమ్మకు విసుగొస్తుంది", అంటూ కృష్ణని బయటకు తీసుకుపోయాడు.

నాలుగు వీధులు తిరిగి పార్కులోకి వెళ్ళి కూర్చున్నారు. అక్కడ పూల మొక్కల్ని చూచీ, మైదానాల మీద పరుగు లెడుతూన్న పిల్లల్ని చూచీ తాత్కాలికంగా తన ఏడుపు మరచిపోయాడు కృష్ణ. ఎవరో పరిచితుడు కన్పించగా మాటలలో పడిపోయాడు శేషాద్రి. ఎంత టైము గడిచిందోకూడా అతడు గమనించలేదు. ఆడుకొనే పిల్లలవేపునుండి పెద్ద కోలాహలం వినవచ్చేవరకూ. చుట్టూచూచి, కృష్ణ కన్పించకపోయేసరికి, ఆత్రంగా లేచి ఆ పిల్లలవేపుగా వెళ్ళి, అక్కడి దృశ్యంచూచి ఒక్కసారిగా నివ్వెరపడి నిలబడిపోయాడు. కారణం, ఆ కోలాహలానికి కేంద్రం కృష్ణే! తనకంటె రెండుమూడేళ్ళు పెద్దవాడైన ఒక కుఱ్ఱవాడితో కలబడి పెద్ద కథానాయకుడిలాగా హోరాహో

హోరి పోట్లాడుతున్నాడు. మిగిలిన పిల్లలంతా వినోదిస్తు న్నారు. అదిచూచి, ఆశ్చర్యంనుండి తేరుకున్న శేషాద్రి వడిగా వెళ్ళి, పోట్లాడుకుంటూ కుస్తీలు పడ్తూన్న యిద్దరు పిల్లల్నీ విడదీసి నుంచోబెట్టాడు. ప్రేక్షకులుగా వున్న బాల లలో కొంచెం నిరాశ పొడచూపింది, కుస్తీపోటీ దృశ్యం ఆగిపోయినందుకు. కృష్ణ, ఒక్కసారి తండ్రి దెస బెదురుగా చూచాడు. అంతలో 'పిల్లగోంగూర, అదిగో నాక్కావాలి' అంటూ తన తిక్క ఏడుపు ప్రారంభించాడు.

ఏమీ పాలుపోలేదు శేషాద్రికి. "ఏమిటి బాబూ! ఏం జరిగింది!" అనడిగాడు అవతలి పిల్లవాడిని.

వాడింకా ఏడుస్తూ కళ్ళు తుడుచుకుంటూనే సమా ధానం చెప్పాడు: "మీ అబ్బాయే వచ్చి నన్ను ముందు కొట్టాడండీ. ఈ పిల్లనగ్రోవి తనకావాలట. నేను దీన్ని మొన్ననే ఎగ్జిబిషన్‌లో కొనుక్కున్నాను. ఎందుకివ్వాలి?" అన్నాడు బెదురుతూనే.

ఒక్కసారిగా పట్టరాని నవ్వు వచ్చింది శేషాద్రికి. అయినా తమాయించుకున్నాడు. "ఔనులే బాబూ! నువ్వు కొనుక్కున్న దెందుకిస్తావ్? మరి మా అబ్బాయి చాలా చిన్నవాడు కదూ? వాడికేం తెలియదు. అందుకు కొట్టాడు" అంటూ ఆ పిల్లవాడిని సమాధానపరచి, "రా

బాబూ! నువ్వడుగుతున్నదేమిటో యిప్పటికి తెలిసింది నాకు. నేను కొనిస్తాను రా", అన్నాడు కృష్ణను.

మొదట మొరాయించినా కృష్ణ తర్వాత ఒప్పుకుని మాట్లాడకుండా తండ్రి ననుసరించాడు.

తండ్రి కుమారు లిద్దరూ యిల్లుజేరేసరికి ప్రక్కింటి పాప వీధిలోనే ఆడుకొంటోంది.

తమ గుమ్మంలో నిలబడివున్న తల్లి దగ్గరకు వెళ్ళ లేదు కృష్ణ. పాప దగ్గరకు ఒక్కదూకు దూకి, సంతోషంగా తన చేతిలోని పిల్లనగ్రోవిని చూపుతూ, "ఇలుగో పాపా, మానాన్నగాలు కొన్నాలు పిల్లగోంగూర!" అన్నాడు. అంత మాత్రం మాటలురాని పాప కళ్ళతోనే తన సంతోషమంతా ప్రదర్శిస్తూ తన పిల్లనగ్రోవి రంగులనూ, కృష్ణ క్రొత్తగా కొని తెచ్చుకున్న దాని రంగులనూ పోల్చి చూస్తోంది.

గుమ్మాలలో నిలబడి అంతా గమనించుతూన్న రాధ, సుహాసిని సిగ్గుతో చితికిపోతూ చూచుకోలేక చూచుకోలేక చూచుకున్నారు ఒకరివైపొకరు.

"పిల్లలూ, దేవుడూ చల్లనివారే...

కల్లకపట మెరుగనీ కరుణామయులే..."

ఎదురింటి రేడియోలోనుంచి పాట వినవస్తోంది, చక్కటి సత్యాన్ని తెలియజెప్తూ.

★